

ת"פ 15783/03/15 - מדינת ישראל נגד עמוס טוהר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15783-03-15 מדינת ישראל נ' טוהר
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמוס טוהר

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות כתב האישום, אלן שליידר (להלן: "**המתלונן**"), הועסק כשומר בסופרמרקט "רמי לוי" בגוש עציון (להלן: "**הסופר**"). ביום 7.10.13, סמוך לשעה 16:55, עת שמר המתלונן במסגרת עבודתו על יציאת הסופר (להלן: "**שער היציאה**"), הגיע הנאשם למקום ונאמר לו על ידי המתלונן כי לא ניתן להיכנס אל הסופר משער היציאה. למרות זאת, ניסה הנאשם להיכנס דרך שער היציאה, והמתלונן בתגובה ניסה לחסום את דרכו. בהמשך, דחף הנאשם את המתלונן ונכנס לסופר. כתוצאה מהדחיפה, נפל המתלונן על הרצפה, נגרם לו שבר בכף יד שמאל וידו גובסה.

2. בתשובתו לכתב האישום, לא הכחיש הנאשם שדחף את המתלונן, אך טען שעשה כן כיוון שלא הסכים לדחיפות קודמות מצד המתלונן וכן לכך שמנע ממנו כניסה אל הסופר ללא סמכות. הנאשם הוסיף, כי ביקש להיכנס דרך שער היציאה במטרה לפרוט כסף לעגלת קניות, ועשה זאת לבקשת הקופאית (להלן: "**הקופאית**").

3. במהלך פרשת התביעה, העידו המתלונן, עובד בסופר בשם רמזי חממי (להלן: "**רמזי**"), אשר היה עד ראיה לאירוע, אחד ממנהלי הסופר ינון גוטמן (להלן: "**ינון**"), השוטר שלמה אביסרור (להלן: "**השוטר אביסרור**"), באמצעותו הוגש סרטון ממצלמות האבטחה של הסופר המתעד את האירוע

(להלן: "**הסרטון**"). בנוסף, העידו שלושה רופאים אשר בדקו את המתלונן בזמנים שונים לאחר האירוע, וכן הוגש תיעוד רפואי. בהסכמת ההגנה, הוגשו הודעות הנאשם במשטרה (ת/2-ת/3).

הנאשם העיד להגנתו.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה כי המתלונן ביצע את עבודתו ותפקידו, כאשר ניתן להבחין בסרט כי הנאשם תקף אותו. לגבי הסרט, המאשימה הפנתה לכך שהמתלונן והנאשם אישרו כי אכן משקף את התרחשות הדברים באותו חלק של האירוע. עוד טענה, כי הנאשם לא מסר הסבר מניח את הדעת לדחיפה שביצע.

5. ב"כ הנאשם טען, כי המתלונן דחף תחילה את הנאשם, וכן כי הנאשם הושפל על ידי המתלונן למול אנשים במקום. הנאשם הסביר כי דחף את המתלונן כי "די לאלימות". עוד טען, כי מעשיו של הנאשם בנסיבות אלה, הינם בגדר זוטי דברים, ובוצעו לאחר קנטור וללא כוונה פלילית. באשר לחבלה בידו של המתלונן, טען ב"כ הנאשם שלא הוכח ברמה הנדרשת בפלילים כי מדובר בשבר של ממש, ומהתיעוד שהוגש ניתן לקבוע כי לכל היותר היה חשש לשבר.

דין והכרעה

6. המתלונן העיד כי עמד בשער היציאה, כשהוא לבוש בחולצת עבודה עליה כיתוב שם הסופר, כולל סמליל הסופר על כיס החולצה, ומאחור כיתוב גדול "אבטחה" (עמ' 6 ש' 26-27 לפרוט'). לדבריו, הבחין בנאשם מגיע לכיוון שער היציאה, קם ממקומו ואמר לו בעברית כי עליו להיכנס דרך הכניסה ואף הצביע לעברה (עמ' 7 ש' 6-7 לפרוט'). המתלונן העיד, כי הנאשם הביע פליאה שעליו לעשות כן על אף שכל רצונו לפרוט כסף עבור עגלת הקניות, עשה בידיו תנועת ביטול וניסה לעקוף את המתלונן ולהיכנס דרך שער היציאה. בשלב זה, חסם המתלונן בגופו את דרכו של הנאשם ועל אף זאת הנאשם המשיך לכיוונו. כשהבין שאין בכוונת הנאשם לעצור, הרים המתלונן את ידיו לעבר הנאשם, על מנת לעצור בעדו, ודחף את הנאשם (עמ' 7 ש' 11-13 לפרוט'). בהמשך, העיד המתלונן כי בינו לבין הנאשם היו מספר דחיפות הדדיות, והוא אף קרא לעזרת מאבטח שהיה במקום (עמ' 7 ש' 13-16 לפרוט').

חלק זה של האירוע, למעשה, אינו שנוי במחלוקת מבחינת אופי האלימות: הנאשם בעצמו העיד, כי פנה להיכנס משער היציאה, בהתאם להנחית הפקידה, המתלונן קם מכסאו, צעק לעברו באנגלית והחל לדחוף אותו. לאחר שנהדף על ידי המתלונן, דחף הנאשם בחזרה: **"אתה נותן טיפה דחיפה"** (עמ' 34 ש' 9 לפרוט'). ראו בעמ' 34 ש' 12 כי הנאשם התכוון לדחיפה שקדמה לזו המיוחסת בכתב האישום). באופן דומה, טען הנאשם בפני השוטר אשר הגיע לזירת האירוע, כי **"היו דחיפות קלות והדדיות בין שניהם"** (ת/4, אשר הוגש בהסכמה). בנוסף, העיד רמזי כי **"אמרו לו לא להיכנס מפה, אסור להיכנס מהיציאה, כך אמר אלן. אז התחילו לצעוק אחד על השני ולדחוף אחד את השני"** (עמ' 25 ש' 25-26 לפרוט'). בנוסף, אישר רמזי בעדותו כי הנאשם לא הסכים לעצור את כניסתו דרך שער היציאה (עמ' 25 ש' 22 לפרוט').

חלק זה של האירוע התרחש מחוץ לטווח המצלמה, אשר תיעדה את המשכו, בסרטון שהוגש (ת/6).

7. למעשה, אף לגבי חלק האירוע המתועד בסרטון, המהווה את מסד כתב האישום, אין מחלוקת אמיתית בין הצדדים: המתלונן העיד כי לאחר שהגיע המאבטח למקום, אמר המתלונן לנאשם כי הוא יכול להיכנס דרך הכניסה כמו כל הקונים, תוך שהצביע לעבר הכניסה. בשלב זה, דחף אותו הנאשם בחוזקה כך שנפל המתלונן על הארץ, כשהוא נשען על ידו השמאלית במטרה להגן על גופו (עמ' 7 ש' 17-20 לפרוט').

הנאשם בעצמו טען, כי הדחיפות מצידו של המתלונן כלפיו היו מחוץ לפתח שער היציאה, ולכן לא ניתן לראות אותן

בסרטון (עמ' 32 ש' 30-31 לפרוט'). לגבי הדחיפה נשוא כתב האישום, המתועדת בסרטון, טען הנאשם כי דחף את המתלונן כיוון ש"נמאס" לו מהתנהגות המתלונן והדחיפות כלפיו:

"קיבלתי מכה בראש ואז דחפתי, אמרתי: "מספיק כבר" (עמ' 34 ש' 2 לפרוט');

"ש. למה הדחיפה האחרונה שלך למעשה הגיעה?"

ת. זה הגיע כבר עד לכאן (מצביע על ראשו), המכה האחרונה רואים שהוא לוקח תנופה ודוחף אותי חזק. מספיק כבר" (עמ' 34 ש' 30-31 לפרוט');

"תראה עוד פעם את הסרט. יכול להיות שלא רואים אותו דוחף אותי בסמוך לדחיפה שלי. יכול להיות שאמר לי כמה מילים, באמת שאני לא זוכר" (עמ' 36 ש' 6-7 לפרוט).

אף בהודעתו במשטרה, התבטא כך הנאשם: **"...הוא דוחף אותי עד שנמאס לי ועשיתי עם היד שיפטיק והוא נפל" (ת/3 ש' 10).**

ברוח דומה, סיכם ב"כ הנאשם: **"הנאשם גם הבהיר שהוא הושפל מול אנשים בחינם ומודגש גם בסרט שאנו רואים ולא שומעים הקשרי דברים כי הסרט אילם... הנאשם הסביר שדחף אותו כי די לאלימות" (עמ' 38 ש' 10-12 לפרוט).**

רמזי העיד אף הוא על הדחיפה ה"פתאומית" של הנאשם כלפי המתלונן (עמ' 25 ש' 22, ש' 26 לפרוט').

לגבי הסרטון, התנגד תחילה ב"כ הנאשם להגשתו, כשטען כי אין מדובר ב"כלי המקורי" אשר הקליט את שקלטו המצלמות. אין בידי לקבל טיעון זה. השוטר אביסרור העיד, כי הוא זה שהעביר את הסרט ממכשיר ה-DVR של הסופר להתקן נייד, ובאותו יום לא הוריד חומר נוסף (עמ' 14 ש' 17). השוטר ערך מזכר שהוגש בהסכמה (ת/5), בו הוא מציין כי קב"ט הסופר הראה לו במקום את מצלמות האבטחה, ולאחר שצפה בסרטון העבירו להתקן אחסון נייד, והעבירו לחוקר בתיק. יתרה מכך: הנאשם והמתלונן צפו בסרטון באולם בית המשפט, ואישרו כי מדובר בסרטון המתעד את חלק האירוע שארע בתוך הסופר (המתלונן - עמ' 8 ש' 31, עמ' 9 ש' 13-14, הנאשם - עמ' 32 ש' 23-29, עמ' 33 ש' 6-7, ש' 19-20, עמ' 34 ש' 1-4, עמ' 36 ש' 1-2 לפרוט'). אני מוצא כי יש לקבל סרטון זה ולייחס לו משקל מירבי מבחינת מהימנותו (ראו את המעבר מהמבחן הטכני לגבי סרטון, י. קדמי, **"על הראיות"**, תש"ע - 2009, חלק שלישי, עמ' 1306-1307. עוד ראו את התייחסות כב' השופט קדמי לאישור אמיתות קלטת על ידי הנאשם, במסגרת ע"פ 2801/95 **קורקין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1), 791, 804, ובמסגרת ע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל**, (2000), פסקה 34. בנוסף, ראו את התייחסות כב' בית המשפט העליון לצורך בהשבת כונן קשיח של מחשב, אשר לגביו קיים חשד כי בוצעה באמצעותו עבירה, מיד לאחר העתקת החומר המצוי בו, רע"פ 5440/16 **מדינת ישראל נ' יניב עמר**, (14.8.2016)).

עיון בחלקו השני של האירוע, כפי שתועד בסרטון, מלמד על המשך דחיפות הדדיות וחילופי דברים בין הנאשם לבין המתלונן (זאת לאחר דחיפות הדדיות מחוץ לסופר שלא תועדו בסרטון, כמפורט לעיל). בדקה 00:04, נראים הנאשם והמתלונן בפתח שער היציאה, כאשר גופו של הנאשם מופנה כלפי המתלונן אשר הודף אותו מעליו. ניתן להבחין, בדקה 00:14, במתלונן מצביע אל עבר הכניסה לסופר, ככל הנראה אותו סימון לנאשם כי עליו להיכנס דרכה (זאת בהתאם לעדותו בבית המשפט, כאמור לעיל). או אז, בדקה 00:20, ועל אף שלא היה כל מגע פיזי סמוך לכך בין הנאשם לבין המתלונן, נראה הנאשם דוחף את המתלונן בעוצמה רבה ומפילו ארצה. ודאי שאין מדובר בתגובה מיידית לתקיפה מצד המתלונן. הנאשם אף הבהיר, כי פעולתו זו לא נבעה מלחץ או מפחד מפני

המתלונן:

ת. תאמין

**"ש. יכול להיות שנלחצת והגבת מפחד?
לי שלא. אתה לא מכיר אותי"** (עמ' 34 ש' 17-18 לפרוט').

לפיכך, ניתן לקבוע כי הנאשם תקף את המתלונן בכך שדחף אותו בעוצמה אשר הביאה לידי נפילתו, לאחר שחש מוקנט על ידו.

8. בהמשך לאמור לעיל, ב"כ הנאשם אכן טען בסיכומיו, כי הנאשם פעל לאחר קנטור מצד המתלונן,

אשר בסמכותו היה לאפשר לנאשם כניסה דרך שער היציאה. ראשית, מעבר לעובדה שסוגית הקנטור, או ההתגרות, רלוונטית בעבירת רצח, לא ניתן למצוא בהתנהלות המתלונן יסוד קנטרני כלשהו, אלא התנהלות הנאשם היא הבעייתית, בנסיבות המקרה: המתלונן פעל כעובד בסופר, בהתאם לכללים שנקבעו על ידי מעסיקיו. לא הוכח כי מדובר במאבטח בעל סמכויות בהתאם להגדרות הקבועות בחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, תשס"ה-2005, ואולם בסמכות בעלי המקום לקבוע את נוהלי הכניסה אליו, כפי שנעשה במקרה זה. כפי שהעיד ינון, סגן מנהל הסופר, תפקידו של המתלונן היה למנוע כניסת לקוחות משער היציאה ולהפנותם לשער הכניסה בו נערך בידוק על ידי מאבטח (עמ' 16 ש' 17-21 לפרוט'). באופן דומה העיד רמזי על כללי הכניסה לסופר, עליהם שמר המתלונן, כך שכל אדם הנכנס למקום צריך לעבור בידוק בשער הכניסה, ואין לאפשר כניסה דרך שער היציאה (עמ' 27 ש' 22-25 לפרוט'). סמכותו של המתלונן למנוע כניסה משער היציאה, נבעה מהיותו עובד הסופר, כשומר במקום, הפועל תחת הנחיות בעלי ומחזיקי הסופר. הנאשם בעצמו אישר כי הבין זאת:

"ש. אתה מכיר אותו ויודע מה התפקיד שלו?"

ת. כן.

ש. אתה מזהה אותו על המדים של רמי לוי?"

ת. כן" (עמ' 31 ש' 27-31 לפרוט').

לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם, כי לא הבין שהמתלונן מבקש למנוע ממנו מלהיכנס דרך שער היציאה (עמ' 31 ש' 20-21), זאת נוכח אופי האירוע, כאשר המתלונן נעמד על מנת לחסום את דרכו של הנאשם מלהיכנס דרך שער היציאה, ואף הדף אותו בידיו מלהיכנס פנימה. כך, אף המשך האירוע, במהלכו מתרחשות דחיפות בין השניים, כאשר המתלונן מנסה למנוע בכך את כניסת הנאשם דרך שער היציאה, מביא לדחיית גרסה זו. בנוסף, אני מוצא כי יש לקבל את דברי המתלונן, אשר העיד על דבריו בעברית לעבר הנאשם כי עליו להיכנס דרך הכניסה ואף הצביע לעברה. גם אם היה בסמכותו של המתלונן להפעיל שיקול דעת, הרי שזה החליט כי אין לאפשר לנאשם כניסה דרך שער היציאה, אך הנאשם בחר להתעלם מהוראות המתלונן.

המשך האירוע, כפי שתואר לעיל בהתבסס על הסרטון והעדויות, לרבות עדות הנאשם בבית המשפט, אינו מותיר ספק בדבר התנהגותו הפסולה מיסודה של הנאשם: לאחר דין ודברים, בנוכחות איש אבטחה אשר הפריד בין השניים, והצבעת המתלונן בפני הנאשם לעבר הכניסה לסופר, דחף הנאשם את המתלונן באופן המתואר בכתב האישום.

כאמור לעיל, תחושת השפלה, כעס על המתלונן, והחלטה שיש לשים סוף לאופן התנהלותו, הם שהביאו את הנאשם לידי דבר התקיפה. אין ספק, כי היה על הנאשם, בשלב זה, לנקוט באחת משלל פעולות אפשריות, אשר תקיפת המתלונן אינה נמנית עליהן. בחינת טענת ב"כ הנאשם, כי מדובר בזוטי דברים, מעלה כי המעשה אינו עומד באף אחד מתוך ארבע הקריטריונים המצטברים אותם קבע המחוקק בסעיף 34 לחוק העונשין:

טיב המעשה, תקיפת המתלונן אשר מילא תפקיד שומר בסופר, זאת במהלך תפקידו ועל רקע מילוי תפקידו - אינו קל ערך; נסיבות ביצוע העבירה, כמפורט לעיל, לאחר שבמקום נמצא מאבטח הסופר - אינן קלות ערך; תוצאות המעשה, אשר גרם למתלונן חבלה ימית מחלה ממושכים - אינן קלות ערך; הצורך בשמירת הסדר הציבורי, היענות להנחיות שומרים במקומות הומי אדם, ובמיוחד נוכח מיקומו הרגיש של הסופר - מעידים על האינטרס הציבורי שבאכיפה פלילית כנגד מעשה זה.

9. הנאשם טען, לראשונה בבית המשפט, כי למעשה הונחה על ידי עובדת בסופר, הקופאית, להיכנס דרך שער היציאה. מדובר בגרסה כבושה, על כל המשתמע מכך. הנאשם מסר בבית המשפט הסבר בלתי משכנע, לפיו בשתי חקירותיו תחת אזהרה לא סבר שמדובר בדבר רלוונטי (עמ' 32 ש' 2-1 לפרוט'). בנוסף, בסרטון ניתן להבחין בעמדת הקופה הראשית. הקופאית נראית רק לקראת סוף הסרטון, ולא נראית כמנסה להתערב בנעשה או צועקת לעבר המתלונן, כפי שהנאשם העיד שעשתה (עמ' 30 ש' 19 וש' 24 לפרוט'). נקודה נוספת, היא חוסר ההגיון בטענה כי הנאשם כבר נכנס אל תוך הסופר דרך הכניסה הראשית, ורק אז התבקש על ידי הקופאית לצאת ולהיכנס דרך היציאה (עמ' 30 ש' 19-20 לפרוט'). ככל שהנאשם אכן כבר נכנס אל תוך הסופר, הרי הדרך הקצרה אל הקופה היא ישירות אליה ולא יציאה והליכה אל שער היציאה על מנת להיכנס דרכו.

ב"כ הנאשם בסיכומיו, זקף לחובת המאשימה את העובדה שהקופאית לא זומנה לעדות, אולם לו היה בעדותה לסייע להגנת הנאשם, לא ברור מדוע לא זומנה כעדת הגנה.

בהתבסס על המסקנות בדבר אופן התקיפה, איני מוצא כי אף קבלת גרסה זו של הנאשם היתה פוגמת במשקל הראיות המבססות את עבירת התקיפה. הדיון בסוגית הקופאית, נעשה למעלה מהדרוש, אך מצביע על מהימנות הנאשם, אשר ביקש בכך לתלות את הבסיס לאלימות בהנחיית הקופאית.

10. ב"כ הנאשם טען, שהתעודות הרפואיות אשר הוגשו מלמדות על חשד לשבר, וכי לא ניתן לקבוע

שנגרם שבר בידו של המתלונן, ברמת הוודאות הנדרשת. שלושת הרופאים, על עדותם בבית המשפט עמד ב"כ הנאשם, העידו כל אחד בהתאם לחלקו בבדיקת המתלונן: ד"ר ויזל העיד כי לא ביצע אבחון כלשהו (עמ' 23 ש' 11 לפרוט'); ד"ר מועז, החתום על מכתב שחרור המתלונן מבית החולים ביום האירוע (ת/9), ציין כי בהתבסס על צילום, קיים חשד לשבר SCAPHOID משמאל. בעדותו, אישר כי מדובר במקום שקשה לאבחן בו שבר, ולכן היפנה את המתלונן לביצוע בדיקת CT, בה ניתן להבחין בשברים נסתרים ותזוזות שלא ניתן לראות בצילום רגיל (עמ' 22 ש' 29-30 לפרוט'). ד"ר גלמן, אשר בדיקת המתלונן שבוע לאחר מכן, העיד כי המתלונן עבר בדיקת CT בה נראה בצורה מובהקת שבר, ולכן החליף את הטיפול מחצי גסס לגבס שלם (עמ' 18 ש' 21-22 לפרוט'). ד"ר גלמן שב על הרגישות של בדיקת ה CT המאפשרת גילוי שברים שלא ניתן לגלות בבדיקת רנטגן, ועמד על דעתו כי הבחין בשבר בצורה ברורה (עמ' 20 ש' 14, ש' 20 לפרוט'). ד"ר גלמן הוא רופא מתמחה באורטופדיה, אשר טיפל על פי עדותו

בעשרות או מאות מקרים דומים (עמ'19ש' 14-13לפרוט'). עדותו מקובלת עלי במלואה, מתיישבת עם התעודות הרפואיות, עם הטיפול הרפואי לו נזקק המתלונן, עם תעודות המחלה הרבות, וכן עם עדותו של ד"ר מועז. העובדה שהפגיעה באותו מקום מסוים בו נחבל המתלונן, תוארה בתעודות הרפואיות החל מיום האירוע ועד לאבחון השבר כעבור כשבוע, מצביעה על כך שמדובר בשבר אשר נגרם כתוצאה ממעשה התקיפה על ידי הנאשם.

לפיכך, אני קובע כי כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן שבר בשורש כף ידו השמאלית.

בחינת אופי חבלה זה, מעלה כי אינה עולה כדי חבלה חמורה: מדובר בשבר בעצם הסירה של כף היד, אשר דרש השמת היד בגבס. המתלונן בעצמו העיד על חופשת מחלה למשך 91 ימים, אולם לא עלה מעדותו, מעדויות הרופאים, או מראיות אחרות שהובאו לפני, כי מדובר בחבלה מסוכנת, או כזו העלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל, או כזו המגיעה כדי מום קבע או פגיעה קשה, כהגדרת סעיף 34כד' לחוק העונשין (וראו לענין זה ע"פ (י-ם) 13761-05-10 **מדינת ישראל נ' אלבינה דוידוב**, (12.07.2010), וההפניה שם לע"פ 3792/01 **מחלוק נ' מדינת ישראל**, (25.03.2002)).

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם, ומרשיעו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ו, 15 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים